

der; om Anliggenderne ogsaa blive bestyrede af en enkelt Mand, ere de dog efter deres objective Bessaffenhed communale Anliggender, men Spørgsmaalet er jo, om Bestyrelsen skal være communal eller ikke communal. Nu har Regjeringen forelagt, og begge Thing have behandlet et Lovforslag, som gaar ud paa at anerkjende, at den saakaldte communale Bestyrelse, der hidtil har været tilstede, i væsentlig Grad ikke har virket Andet, end at bevise, at dens communale Tilværelse ikke var saaledes indrettet, at den var skiftet til godt at bestyre Kjøbenhavns Anliggender; nu prøver man paa, i Modsatning hertil, at komme til at give Bestyrelsesformen for Anliggenderne en saadan Skikkelse, at den, tiltrods for den mangelfulde Indretning, kan komme til at blive en brugbar Bestyrelse. Det er egentlig Indholdet af Loven, og derfor kan der ikke være Spørgsmaal om Frihed i denne Lov. Den eneste Frihed, der er i denne Lov, ligger i Fleertallets § 16, og det er i Modsatning til, hvad et æret Medlem af Mindretallet siger; i denne Paragraph siger Fleertallet om Budgettet: „Saavel Budgettet som Tillægsbevillinger blive at indsende til Indenrigsministeriets Approbation.“ Det er den Frihed, denne Lov giver, og den er meget stor, saalange der ingen folkelig Repræsentation er i Communen; det er det menige Folks eneste Støtte i Verden, naar de ikke have Lov at repræsenteres saa at sige igjennem sig selv, igjennem dem, der søle, tænke og leve med dem, saa at henvende sig til en Magt, som er stærk nok til at sige: I skulle ikke gribe i de Folks Lommer, da de ere flære, at deere trængende, og vi see, at de ere

trængende. Saaledes som Communen for Diebliffet er repræsenteret og bestyres, saa er der stor Fare for, at den ikke rigtig kan vurdere de Dvelfeskræfter, som ere i selve Communen; der, hvor den hidtildags har givet sig tilkjende som taxerende og beskattende, der har den, og jeg troer med god Grund, ikke vundet Bisald, den har ikke sendt Kræfterne, den har ikke forstaaet at ramme dem, og den lever desuden i et heelt Løddiksystem, hvad dens Finantsvæsen angaaer. Det er en Beskyttelse mod Misgreb af denne Art, med Hensyn til hvilket det er af Bigtighed, at den er tilstede i det Diebliff Loven kommer ud. Det er ikke Communen, der kan vælge disse Embedsmænd, en Skoledirecteur, en Stadsconducteur, en Stadsingénieur og den hele Mængde Ting paa „eur;“ det er altid Folk, som ville have Penge til at anlægge for, Penge til at gjøre Herligheder for, og nu ville de saae en saadan Indflydelse, isald der ikke fattes en stærk Modvægt mod dem, at de tage de Penge, som ikke ere tilstede. De ville først, for ikke at komme ind paa Beskatningens Gebeet, komme ind paa Lagnenes Gebeet, og naar de skulle til at betale, komme de ind paa Beskatningsgebetet, og saa ville de engang finde, at de staae paa Drømmeriets Gebeet. Det er denne Hovedforskjel mellem de to Forslag, som bringer mig til afgjort at stemme for Fleertallets, og til at kunne finde, at det er værd at stemme for noget af dem. Fleertallets Forslag indeholder herved en klar og simpel Control imod Magterne; den er idetmindste foreløbig brugbar, og den kan være afgjørende.